

1. Fejezet

EXODUS: A KEZDETEK

Mint említettem, nem lehetek büszke a Magyarországon töltött első kilenc hónapomra. Magamba zárkóztam, mert nem úgy alakultak a dolgok, ahogy képzeltem. Úgy gondoltam, a saját utamon fogok járni, mint egy átlagos, elsős egyetemista. Vigyáztam, hogy ne váljak káros szenvedélyek rabjává, de azért mindenfajta élvezetet és szórakozást kipróbáltam. Hat hónap telhetett el így, amikor egy volt gimnáziumi osztálytársam azt írta nekem, hogy én, mint keresztény, példaképe voltam Jamaicában. Szerinte sokakat fogok üdvösségre vezetni Magyarországon. Ettől a levéltől kínosan éreztem magam, mert nem tudtam azonosulni a rólam kialakított véleményével. Átgondoltam az életemet, és be kellett látnom, hogy keresztényként, még a csalódások közepette is boldogabb voltam, mint a különböző szórakozások hálójában. Elhatároztam, hogy megváltozok, de nem ment egyszerre: akkori barátnőm (egy tanárnő az előkészítő intézetben) öngyilkossággal fenyegetett, ezért vele maradtam a nyár kezdetéig. Vizsgák után tudtam csak visszaköltözni a kollégiumba.

Egyik nap egy nigériai fiú jött be a konyhába, ahol egyedül voltam. Váratlanul azt kérdezte, hogy szokott-e az édesanyám prédikálni. Jóformán válaszolni sem tudtam, már elmesélte, hogy bár ő muzulmán, járt egy londoni gyülekezetben, ahol anyukám volt a prédikátor. Ez az ártatlannak tűnő beszélgetés számomra leleplező erővel bírt, ami még inkább elindította a változást bennem. Látni kezdtem a bűneimet, és a haszontalanul eltöltött kilenc hónapot. Valami belső párbeszéd indult el köztem és Isten között. Megértettem, hogy a bűn zsoldja a halál, és még vezekelni sem tudok a bűneim miatt, mert Jézus Krisztus halt meg helyettem. Mégsem tudtam még az Ő szeretetét nyitott szívvel fogadni: azt gondoltam, hogy hívőként nem lehetek igazán sikeres.

Ekkoriban halt meg Elvis Presley, aki gazdag emberként távozott az élők sorából, de elhagyatottan és boldogtalanul. Ez üzenetérékűvé vált számomra, és egyezkedni kezdtem azzal a belső hanggal: „Ha Isten három héten keresztül folyamatosan meg tud tartani szeretetében, akkor csakis Őt választom.” Oly módon megtelt a szívem békességgel, hogy még a barátaim is észrevették. Egyre közelebb jött hozzám a Megváltó szeretete, de még nem szántam oda magam, hogy szolgáljam is Őt. Ettől kezdve másfél évig jártam gyülekezetbe, viszont újra meg újra csalódásokat éltem át. Szervedélyesen akartam Jézushoz tartozni, de a szürke megfelelési kényszerek eltompították az Úr iránti buzgalmamat. Mintha csak az Úr könyörült volna rajtam, váratlanul megismerkedhettem egy földalatti közösséggel. Az ottani hangulat hasonlított ahhoz, amit már tapasztaltam Jamaicában. Az Úrnak ez a jelenléte bennem is felfrissülést hozott. Vezetőjük meghívott magukhoz, (ma is híres szolgálója az Úrnak) de aztán nem tudtam elmenni közéjük. Következő karácsonykor látogattam csak meg a Hit Gyülekezetének egy másik ismert tagját, és akkor határoztam el magam, hogy az Úr szolgálatába állok.

Isten igéje megérintett itt, ami az első prédikációm témája lett: *„Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondom? Aki hozzám jön, hallja beszédeimet és azok szerint cselekszik: megmutatom nektek, kihez hasonló. Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatott és a kősziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abban házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve. Aki pedig hallotta beszédemet, de nem azok szerint cselekedett, az hasonló ahhoz az emberhez, aki alap nélkül a földre építette a házat:*

beleütközött az áradat, és azonnal összeomlott az a ház, és teljesen elpusztult.” (Lukács 6:46-49)

Lehangoltan érkeztem erre a helyre, mert az első szigorlatomat tettem le elméleti villamosságtanból, és úgy éreztem, hogy nem sikerült. Vacsora után távozni akartam, de váratlanul becsöngetett hozzánk két lány, akiket nem is ismertünk. Hárman voltunk férfiak, de mégis zavarba jöttünk: az egyik lány a sátán menyének nevezte magát, és azt a küldetést kapta, hogy keresztény vezetőket tegyen tönkre. Elmondta, hogy az ördög parancsolta neki, hogy hétvégén öngyilkos legyen, de ő nem akar meghalni, inkább szeretné nevelni kétéves kisfiát. Több órán keresztül imádkoztunk érte, de hatástalannak bizonyult. Gyermeke, (aki vele volt) nyafogni kezdett, ezért a társaim átvitték a másik szobába megvigasztalni. Egyedül hagytak velem, és akkor letérdeltem a dívány elé, és kértem az Urat, szabadítsa meg őt, az én szemeim előtt. Magamban megfogadtam, hogy az egész életemet a szolgálatába állítom, ha most megdicsőíti a nevét. Aztán felültem, és arra gondoltam, hogy Isten miért csak a nagy szolgálók imáját hallgatja meg. Ekkor megszólalt ez a nő, hogy valami új hangot hall a bensőjében, érzi, hogy meg kell térnie, és kirohant a szobából. Ami ezután következett, számomra felejtethetetlen maradt: megtért, és amikor hazakísértük, kiszórt minden okkult tárgyat a szobájából. Vasárnap már gyülekezetbe ment.

Én, teljes örömmáorban értem vissza a kollégiumba, a legboldogabbnak éreztem magam a földön, mert átéltem, hogy a Teremtő munkatársa vagyok. Fennhangon örvendeztem, miközben hóval dobáltak a gyerekek az utcán. Az értékrendszerem megváltozott, már semmi nem volt többé olyan fontos, mint az Isten munkája. A vizsgám is sikerült, és boldogan vártam az újévet, mert új lettem én is: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden...” (II. Korinthusi 5:17)

Nagyon előnyös volt külföldinek lenni egy volt szocialista országban: többször el tudtam utazni nyugatra évente, amit a magyarok nem tudtak megtenni. Így alakult ki itt a „szürke piac”, mert a külföldieknek szabad volt, a nyugati cikkeket behozni saját használatra. Nem voltunk eltiltva attól sem, hogy értékesítsük azokat bizományi üzletekben. Ezért egy átlagon felüli megélhetésem volt Budapesten: a kollégium mellett a Rózsadombon lakhattam albérletben, és karácsonykor minden jamaicai lánynak vettem egy fenyőfát ajándékba. Sőt, szilveszteri bulit is rendeztem a lakásomban. Az említett december 28. viszont átírta az eddigi életemet. Erre a szilveszterre már nyolc órakor érkeztek a vendégek. Két óra múlva bejelentettem, hogy szeretnék istentiszteletre menni. Mivel senki nem akart velem jönni, egyedül indultam el. A gyülekezetben mégis volt egy jamaicai diák, aki véletlenül keveredett oda. A végén együtt mentünk haza, és beszélgettünk: elmondta, hogy az összes ismerőse közül, engem utált régen a legjobban, mert egy nagy képmutatónak tartott. Hallott az elsőéves dolgaimról, és azt is figyelte, hogy mindenkit hívok istentiszteletre. Egyetértettem vele, de elmondtam, hogy különleges módon megérintett az Úr, három nappal azelőtt. Elmeséltem az okkultizmusból szabadult nő történetét, és attól nagyon meghatódott. Azt kérdezte tőlem, hogy rajta tud-e segíteni Jézus, mert homoszexuális... azonnal igennel válaszoltam. Így vezettem, az első megtérőt az Úrhoz Magyarországon.

A Móricz Zsigmond körtér közelében voltunk az utcán, és akkor még nem sejthettem, hogy több ezer közül, ő az első. Ez volt életem leggyönyörűbb szilvesztere. Néhány nap múlva betöltekezett Szent

Szellemmel, és nyelveken imádkozott. Több időt töltöttem akkoriban nála a kollégiumban, mint otthon.

Így történt, hogy január hetedikén, a szobájában imádkoztunk, amikor bejött hozzánk egy jamaicai lány. Nem titkolt iróniával kérdezte, hogy mit csinálunk. Bár tudtam, hogy ateista világnézetű, mégis hívtam, hogy csatlakozzon hozzánk. Arra hivatkozott, hogy már gyermek kora óta nem imádkozott. Hirtelen azt mondtam, hogy Istentől bármit lehet kérni a Jézus nevében. Nevetve válaszolt, hogy: „Isten ne legyen holnap földrengés Budapesten!” – ezzel elviharzott a szobából. Távozásom előtt még visszajött és azt mondta, hogy szeretne velem beszélgetni. Megígértem, hogy a vizsgám után meglátogatom. Aznap éjjel viszont az Úr felhívta a figyelmemet, erre a lányra. Világosan éreztem, hogy megérintette őt a Szent Szellem. Két nap múlva, mikor visszamentem a kollégiumba, minden bevezető nélkül kezdtem vele Jézusról beszélni. Ő pedig elmesélte, hogy miután minket kinevetve elhagyta a szobát, mint valami elektromosság, úgy ment át rajta egy erő: a földre esett, és nem tudott felállni. Idéztem neki a tarsusi Saul történetét a damaszkuszi úton. Ez a lány később, egy volt, gimnáziumi példaképemhez ment férjhez Jamaicában. Ma mindketten építő mérnökök és misszionáriusok.